

MIMESIS RY

2/2023
VALTAUS

Utopia 2/2023

Julkaisija: Turun yliopiston kotimaisen kirjallisuuden ja
yleisen kirjallisuustieteen ainejärjestö Mimesis ry

Päätoimitus & taitto: Matilda Kirvelä

Painopaikka: X-Copy, Turku

Toimitus: Aino Kuusinen, Elina Salonen, Mira Salonen,
Augusta Sarmiala & Joel Suontama

Kiitos myös Juuso Myllykoskelle ja
Muumi Uurasmaalle oikolukuavusta.

Kannet: Sara Tolpo

Painos: 60 kpl

ALUKSI

Kun *Utopian* toimituskunta kokoontui lokakuussa miettimään teemaa syksyn lehdelle, oppilaitosvaltauksset olivat kaikkien huulilla. Nyt itse valtauksset ovat jo päättyneet, mutta niiden syyt tai merkitykset eivät ole kadonneet minnekään.

Se, mitä tarkoitamme valtauksella, on kiinnostavaa. Valtaus on aina jonkinlaisessa suhteessa myös siihen, mikä rajautuu ulkopuolelle etenkin silloin kun kyse on siitä, mikä valtaa vaikkapa mielen tai mediatilaa. Todellisuus on aina jonkin valtaamista ja se vaatii valtaamista, vaikka aina se ei olisi äänekkästä.

Myös kieli valtaa asioita ja rakentaa sitä, millaisiksi asiat muotoutuvat. Sillä on merkitystä, puhutaanko esimerkiksi kahden osapuolen välisestä konfliktista vai kansanmurhasta tai valtauksesta vai ”valtaukses-ta”. *Utopiassa* on haluttu tehdä valinta puhua asioista suoraan ja nostaa esille tärkeitä asioita taiteen keinoin.

Luin hiljattain ranskalaiskirjailija Annie Ernaux’n pienen romaanin *Passion Simple* (1991), jonka keskiössä on pariisilaisnaisen suhde naimisissa olevaan itäeurooppalaiseen mieheen. Mietin lukiessani valtausta, koska kertoja kuvaa suhteen intohimoa kuin mitään muuta ei olisikaan eikä millään muulla olisi väliä. Kertoja kokee, ettei pysty ajattelemaan mitään muuta kuin miehen odottamista ja ostaa uusia korvakoruja ja sukka housuja odottaessaan. Vaikka feministisestä näkökulmasta nainen odottamassa epätoivoisesti miestä ei ole mikään kovin tuore ajatus, suhteen puhtaasta, tukahduttavasta ja kaikkivaltiaasta intohimosta huolimatta tai sen ansiosta teoksesta jää päällimmäiseksi mieleen se, miten kertoja ajattelee, ettei välitä vaikka talo palaisi, kunhan saa kirjoitettua kirjansa ja miten intohimo, sellainen *valtaus*, tuo kokijansa lähemmäs maailmaa.

Myös *Utopiassa* valtauksia lähestytään monesta kulmasta. **Emma Lepon** ”Aurum”-runossa palataan siihen, mitä oppilaitosvaltauksissa oikeastaan vallattiin, **Mira Salonen** puolestaan kirjoittaa, miten kuolema on valtaaja ja **Elina Salosen** hakukonerunossa pohditaan millaisia tuloksia valtaus tuo hakusanana. Kaikkia tekstejä yhdistää jonkinlainen vallatuksi tuleminen ja valtaamisen kokemus joko lähellä tai etäällä.

SISÄLLYS- LUETTELO

3 Aluksi

Matilda Kirvelä

5 Puheenjohtajalta

Jutta Pirttijärvi

6 Saavutettavuuskirjasto Celia

Elina Salonen

9 Koulutuspoliittiset terveiset

Matilda Kirvelä & Aino Kuusinen

10 Valtaus

Joel Suontama

13 Sarjakuva

Martta Puromies

15 Tutkielma erään naisen evoluutiosta

Aino Kuusinen

17 Sinä syksynä / Eräänä aamuna / Valtaa, Valuu

Rosaliina Kärkkäinen

20 Fuksiesittely

Uudet opiskelijat

26 Hiljainen hetki

Mira Salonen

28 Google: Valtaus

Elina Salonen

30 Samaan aikaan toisaalla

Maija Hyvärinen

32 Rakkauskirjeeni nenäsumutteen keksijälle

Tove Greus

34 Totaalinen ylivalta

Juuso Myllykoski

36 Aurum

Emma Leppo

37 Hän / Sinä

Matilda Kirvelä

38 Ajan rajalla

Jutta Pirttijärvi

41 Istun rautatiellä

Senja Rantala

PUHEEN- JOHTAJALTA

Kirjoitan *Utopiaan* puheenjohtajapalstaa jo neljättä kertaa enkä vieläkään tiedä, miten tämä kuuluisi aloittaa. Kuluneena syyslukukautena ovat ajatukseni pyörineet paljon elämistä vaikeuttavissa leikkauksissa ja maailmalla käynnissä olevissa sodissa. En varmastikaan ole ainoa, joka ajattelee, että joskus tuntuu, ettei maailmassa tapahdu koskaan mitään hyvää. Jatkuvasti eri puolella maailmaa ihmiset joutuvat taistelemaan asioiden puolesta, joiden pitäisi olla itsestäänselviä ihmisoikeuksia. On käsittämätöntä, miten monet valtaa käyttävät voivat olla niin sokeita toisten kärsimykselle, että uskovat olevan täysin hyväksyttävää käyttää omaa valtaansa vain oman etunsa taivotteluun.

Onneksi meihin mahtuu myös monia, jotka uskaltavat toimia. Oppilaitosten valtaukset kuluneena syksynä ympäri Suomea ovat todistaneet sen. Vaikka parhainta olisi tietysti se, ettei tarvitsisi vallata ja taistella saadakseen äänensä kuuluviin, on siinä kuitenkin jotain lohdullista, että tietää ettei joudu taistelemaan yksin. Valtaus luo yhteisöjä ja nämä yhteisöt vain kasvavat mitä pidempään ihmisiä sorrettaan.

Myös Mimesis on yhteisö (toki erilainen kuin äsken kuvatut yhteisöt), joka on kasvanut ja löytänyt paikkansa vuosien varrella. Ainejärjestössä valta jakautuu parhaimmassa tapauksessa tasaisesti, mutta kenties minä puheenjohtajana en ole oikea henkilö sanomaan,

miten valta todellisuudessa jakautuu. Pyrkimykseni on aina olla avoin, mutta kieltämättä viiden ainejärjestövuoden aikana minulle on tullut vahva kuva siitä, miten asiat toimivat parhaiten ja joskus kiireinen arki voi tulla uusien menetelmien pohtimisen tielle. Siksi onkin hyvä, että hallitukseen saadaan aina uutta verta, joka uskaltaa ehdottaa asioiden tekemistä toisella tapaa. Puheenjohtajana toimiminen on siis ehdottomasti vaatinut oman vallan tiedostamisen opettelua, jotta kaikilla on selkäläinen tunne, että heillä on tarpeeksi tilaa.

Viisi vuotta ainejärjestötoimintaa on muovannut opiskeluaikaa huimasti. En olisi nauttinut opiskelijaelämästä ollenkaan yhtään niin paljon ilman yhteistä ainejärjestöä, jonka parissa on vietetty useita unohtumattomia hetkiä. Olen saanut etuoikeuden olla mukana luomassa ja muovaamassa Mimesistä sen synnytyhetkistä lähtien siihen suuntaan, johon se on kasvanut, ja mielestäni suunta on varsin loistava. Nyt on kuitenkin aika päästää ohjaksista irti ja luottaa siihen, että ne peruskivet, joiden varaan Mimesistä ollaan rakkaudella rakennettu, kestävät. Pitäkää siis lippu korkealla ja jatkakaa valtaamista, rakentamista ja hoivamista.

Jutta Pirttijärvi, Mimesiksen puheenjohtaja 2022–2023 kiittää ja kiittää sekä toivottaa menestystä seuraavalle puheenjohtajalle **Elina Saloselle!**

Teksti ELINA SALONEN

SAAVUTETTAVUUS-
KIRJASTO CELIA –
VALTIO
RAHOITTAMASSA
ESTEETTÖMIÄ
AINEISTOJA KAIKILLE

Haastattelussa Celialla työskentelevä kirjallisuudenopiskelija Ennu Leiwo

Lasken tavarani Turun pääkirjaston kahvilan pöydän ääreen ja istun alas, viimein, hengittämään kunnolla. Oion mekkoa, kaivan läppäriin esiin ja vilkaisen puhelimesta taas kelloa. Minulla on kaksikymmentä minuuttia aikaa valmistautua informaatiohaastatteluun, jota olen tekemässä Rekryn työelämätaidot ja urasuunnittelu -kurssille. Käyn vielä läpi kysymykseni. Kun olen todennut läheisilleni, että teen haastattelun Celiaan liittyen, minulta on heti kysytty, että niin mikä se on. Pyörittelen tätä mielessäni sekä mahdollisuuttani kirjoittaa Utopiaan tästä. Haastateltavani, **Ennu Leivo**, saapuu juuri, kun olen menossa hakemaan itselleni kahvia.

Jo hetken kuluttua istummekin pöydässä. Luen ääneen tekstin, jonka olen kopioinut suoraan Celian nettisivuilta:

“Saavutettavuuskirjasto Celia on valtion erikoiskirjasto, joka tukee yhdenvertaisuutta lukemisessa ja oppimisessa. Celia tekee yhteistyötä kirjastojen, koulujen ja kustantajien kanssa sekä tarjoaa kirjastopalvelujen lisäksi neuvontaa saavutettavaan julkaisemiseen. Celia tuottaa ja välittää kirjallisuutta saavutettavassa muodossa, mm. äänikirjoina ja pistekirjoina. Celia on osa opetus- ja kulttuuriministeriön hallinnonalaa. Saavutettavuuskirjasto Celian kirjoja voivat käyttää kaikki, joille tavallisen kirjan lukeminen on lukivaikeuden, sairauden, vamman tai vastaavan syyn vuoksi vaikeaa.”

Totean Ennulle, että määritelmä on mielestäni aika laava. Hän vastaa, että se on ihan tarkoituksella sellainen, koska on kyse ihmisen itsemäärittelystä. Celian asiakkaaksi siis voi hakeutua ihan vain omalla ilmoituksella tai koululaisen yhteydessä opettajan ilmoituksella, jos itse kokee kuuluvansa Celian asiakkaita kuvaavan tekstin määritelmiin. Tämä tieto ja ylipäätään ajatus tuntuu todella hyvältä. Siis ajattele: valtion erikoiskirjasto, jonka asiakkaaksi voi hakeutua omalla ilmoituksella.

Kyselen Ennulta enemmän Celiasta työpaikkana ja mitä työtehtäviä hänellä itsellään on. Celia tekee selvityksiä, esimerkiksi omaan toimintaansa liittyen, ja tutkimusta. Tänä syksynä on saatu valmiiksi lukemisen apuvälineitä koskeva selvitys, jonka seminaaria Ennu on

ollut järjestämässä ja tekemässä viestintää. Celia tuottaa paljon tietoa, koska Suomessa siitä ei ole vastuuta kellään, Ennu kertoo. Se myös ohjeistaa valtion virastoja saavutettavuusasioissa, vaikuttaa lakien valmisteluun ja valmistaa käsityönä taktiiliaineistoja eli tuntoaistiin perustuvia, kuten koskettelusaineistoja – esimerkiksi karttoja.

Celialla on työpaikan näkökulmasta paljon mahdollisuuksia. Siellä työskentelevät jo aiemmin mainitut kosketteluaineistojen tekijät sekä useita saavutettavuusasiiantuntijoita. Asiantuntijoiden tavoitteena on edistää saavutettavuutta. Tällä hetkellä osallistutaan EU:n esteettömyysdirektiivin säädösvalmisteluihin. Lisäksi on kansainvälistä verkostoitumista ja yhteistyötä yhdistysten kanssa. On myös pedagogisia asiantuntijoita, joiden tehtävänä on parantaa yhteistyötä koulujen kanssa ja kehittää saavutettavaa oppimateriaalia. Celialla valmistetaan kirjallisuuden lisäksi pisteaineistoja matematiikkaan, mikä saa ainakin oman kunnioitukseni kasvamaan entisestään. Ei myöskään pidä unohtaa niitä, jotka työskentelevät suoraan asiakkaiden kanssa vaikkapa asiakaspalvelun kautta.

EU:n esteettömyysdirektiivin vaatimusten soveltaminen alkaa kesäkuussa 2025. Tämän jälkeen markkinoille tulevien tuotteiden ja palveluiden tulee olla esteettömyysvaatimusten mukaisia. Direktiivin tavoitteena on muun muassa tehdä tuotteista ja palveluista esteettömämpiä sekä lisätä esteettömien tuotteiden saatavuutta ja liikkuvuutta yhdenmukaistamalla niitä koskevia vaatimuksia EU:n jäsenvaltioissa. Tämä vaikuttaa esimerkiksi tietokoneisiin ja niiden käyttöjärjestelmiin, älypuheliin, verkkokauppoihin ja tietoliikenne- ja viestintäpalveluihin. Esteettömyys tulee ottaa huomioon myös sellaisissa arkisissa asioissa kuten Hätänumeroon soittaminen ja rakennettu ympäristö. (stm.fi 2023)

Sitten päästään kysymykseen, jota olen itse eniten odottanut, eli tuntuuko, että koulutuksella tai tutkinnolla on ollut vaikutusta siihen, että sait tuon työn. Ennu vastaa kyllä. Monet Celialla työskentelevät ovat opiskelleet kirjallisuutta pää- tai sivuaineena. Ylipäätään humanistiset alat korostuvat siellä työskentelevien opiskeluhistoriassa, mikä on aika miele-

kästä myös kuulla. Varmasti olisi niihin tehtäviin voinut olla osuvampikin koulutus, esimerkiksi viestintää, Ennu pohtii, viitaten siihen, että hänen omat tehtävänsä Celiassa ovat olleet enimmäkseen viestintää. Ei siellä pelkästään koulutusmeriiteillä työskennellä, koska työ vaatii erikoistumista ja ymmärrystä siitä, mikä kyseisen instituution tarkoitus on. Celia ei ole olemassa sen takia, että sillä tahkottaisiin rahaa, mietin. Itse kirjallisuuden opiskelustakin on toki ollut työssä hyötyä: Ennu kokee saaneensa ymmärrystä teksteistä ja niiden toimimisesta sekä taitoja analysoida.

Entä miltä alan tai organisaation tulevaisuus ja työllistymismahdollisuudet näyttävät, kysyn. Pitkällä aikavälillä, ennemmin tai myöhemmin luovutaan CD-levyistä, Ennu mainitsee. Celian tarve lisääntyy, mutta toivottavasti viraston rahoitus pysyy. Myös vaikutusmahdollisuudet luultavasti kasvavat. Sitten pitää myös miettiä, miten tavoittaa valtava kohderyhmä. On tarkoitus myös huomioida enemmän näkövammaisten lisäksi monivammaiset esimerkiksi oppimateriaalien kehittämisessä.

Tarve alalle kasvaa. Tuen parissa tulee olemaan lisää työpaikkoja. Vaikkapa selkokiehinen materiaali on kaikille hyödyllistä, joillekin toki pakollista, mutta hyödyllistä muillekin kuin eka- ja takaluokkalaisille. Tulevat lakimuutokset vaativat myös tietotaitoa muuallakin kuin Celiassa.

[Olen] erittäin iloinen siitä, että valtiolla on taho, joka hoitaa näitä asioita tavoitellen ihmisten perusoikeuksia, eikä mieltien, miten toisista voisi hyötyä mahdollisimman paljon.

Lopulta päästään viimeiseen kysymykseeni. Utopian tämänkertainen teema on valtaus, joten kysyn Ennulta tuleeko valtauksesta tai valtaasta hänelle jotain mieleen työhönsä liittyen. Ei niin optimistinen asia, Ennu aloittaa, valtiolla vaikuttaminen on valitettavasti hidasta. Mahdollisuudet vaikuttaa ovat erilaiset. Jos haluaa nähdä tuloksia itse, työ kannattaa aloittaa ruohonjuuritasolta. Valtiolla se on paljon keskustelua pöytien ääressä. Vaikuttaminen on hidasta ja hermoja vaativaa, sillä on paljon byrokratiaa, johon menee paljon aikaa ja työn jälki näkyy ennemmin numeroina. Toisaalta se vain on osa työn luonnetta, koska ollaan töissä valtiolla.

Celiassa on tärkeät tehtävät. Sen olemassaolo on tärkeää, eikä siellä vaikuttaminen ole yhdentekevää. Aktiivisuus näkyy vaikkapa asiakkaiden Facebook-ryhmissä. Riippuu täysin ihmisestä itsestä haluaako tehdä vaikka erityisopettajan töitä vai ennemmin jotain vähän piilossa. Riippuu siis myös ihmisestä, millä tavoin haluaa vaikuttaa.

Materiaalia on sekä informaatiohaastattelun että *Utopia*-jutun tarpeisiin. Hörppään loput jo jäähtyneestä kahvista. Se unohtui jossain välissä kokonaan, koska olin vain niin vaikuttunut kuulemastani ja keskittynyt tekemään muistiinpanoja. Ja erittäin iloinen siitä, että valtiolla on taho, joka hoitaa näitä asioita tavoitellen ihmisten perusoikeuksia, eikä miettien, miten toisista voisi hyötyä mahdollisimman paljon. Haastattelun tulokset esittelen kurssilla jossain muodossa, ehkä diaesityksinä. Viisi minuuttia esittelylle tuntuu todella pieneltä, mutta sekin jotenkin tärkeältä. Samoin tuntuu tärkeältä kirjoittaa tästä juuri *Utopiaan* ja kirjallisuuden opiskelijoille, mietin edelleen kirjoittaessani.

Celian nettisivut: celia.fi

Celian Instagram: [@celiakirjasto](https://www.instagram.com/celiakirjasto)

KOULUTUSPOLIITTISET TERVEISET

Koulutuspolitiikan näkökulmasta kulunut syksy on ollut kauniisti muotoiltuna mielenkiintoisen. Maatamme johtaa oikeistohallitus, jolle uupuneet opiskelijat näyttävät laiskoina ja kiittämättöminä tukien hyväksikäyttäjinä.

Vastauksia näyttää tarjoutuvan heikosti ministerien tuolien suunnilta – liikunta-, urheilu ja nuorisoministeri **Sandra Bergqvistin** mukaan näinä hankalina aikoina opiskelijoiden kannattaa etsiä tukea terapiatakuusta ja Kelan palvelupisteiltä. Toinen vaihtoehto on tuki liittyä osaksi historiallisen suurta valtausaaltoa, joka ympäri Suomea herätti oppilaitokset raivoisaan ja rakkaudentäyteiseen liikehdintään.

Turussa joukko Turun yliopiston ja Åbo Akademin opiskelijoita valtasi yliopistojen yhteisen Aurum-rakennuksen 22:n päivän ajaksi. Näiden päivien aikana Aurum täyttyi kantaaottavalla, luovalla ja yhteisöllisellä toiminnalla. Myös Mimesis lähti tukemaan valtausta ja ainejärjestön lippu liittyikin osaksi vallatun rakennuksen sisustusta.

Korkeakouluvaltauksissa ehkä hienointa on ollut huomata, miten monille tärkeästä asiasta on kyse, vaikka itse leikkauksissa ei mitään hienoa tai pitkänäköistä olekaan. Valtauksukset osoittivat hyvin konkreettisella tavalla, että ihmiset välittävät. Nykyaikana aktivismia tehdään paljon sosiaalisessa mediassa, mihin liittyy toki hyviäkin puolia, mutta kun aktivismia tehdään myös ruudun ulkopuolella, voi muistaa hyvin ruumiillisella tavalla, miten emme ole yksin.

On myös hienoa nähdä, että vaikka itse valtauksukset ovat jo päättyneet, aktivismi ei ole lakannut, vaan huomiota on kiinnitetty nyt myös palestiinalaisiin kohdistuvaan kansanmurhaan. Asioiden huomioiminen ja huomiotta jättäminen ovatkin valtaa ja vallankäyttöä. On helppoa ajatella, ettei huomion kiinnittä-

misellä tai metelin pitämisellä ole merkitystä, mutta haluamme uskoa, että se mikä valtaa mielen, median ja kadut, valtaa myös todellisuuden, jossa päätöksiä tehdään ja maailmaa muutetaan.

Muutoksen tuulet puhaltavat myös Turun yliopiston kirjallisuusaineissa uuden yhteisen tehtävän myötä: kirjallisuudentutkija ja kirjailija **Olli Löytty** aloittaa kirjallisuuden ja luovan kirjoittamisen apulaisprofessorin tehtävässä tammikuussa 2024. Kirjallisuusaineiden osalta painopiste on kotimaisessa kirjallisuudessa ja tenure track –professorin tehtäviin kuuluu oppiaineiden edistäminen muun muassa niin, että luovaa kirjoittamista opiskelevien kirjallisuusaineiden pääaineopiskelijoiden olisi jatkossa mahdollista suorittaa myös syventävät opinnot kirjoittamisen tutkimuksen painotuksella. Haluammekin onnitella luovaa kirjoittamista oppiaineen ensimmäisestä professorista ja toivottaa Ollin tervetulleeksi Turun yliopistoon!

Tällä hetkellä kirjallisuusaineissa on kehitteillä myös vuosien 2024–2027 OPS-työ, jossa opiskelijoiden palautekyselyssä ilmi tulleiden toiveiden ja kehitysehdotusten rooli on arvokas. Vastauksissa nousi etenkin yksi selkeä, ja erittäin ilahduttava teema – opiskelijat toivovat ei-länsimaiseen kirjallisuuteen liittyvää sisältöä sekä opintokokonaisuuksia. Ihanaa on huomata myös, että vaikka kaupallinen maailma toisinaan julistaakin runouden kuolemaa, myös runouteen keskittyviä kursseja toivotaan enemmän. Kirjallisuustieteiden kehitys lähtee ennen kaikkea opiskelijoiden ja muiden tieteentekijöiden tiedonjanosta, ja tarpeesta laajentaa käsityksiämme siitä, mitä kaikkea kirjallisuus pitää sisällään. Kukapa arvostaisi kirjallisuutta niin kuin kirjallisuustieteilijä?

VALTAUS

Paalutuksen väkivaltainen vasarointi ei ollut koskaan ennen kaikunut siinä rosoisessa maisemassa, joka tuntureiden ja laaksojen vuorotteluna levittäytyi yli silmäkantaman.

He olivat juuri syöneet, tuntematta kuitenkaan sitä epämääräistä tyytyväisyyttä, jonka ruumiillisen työn jälkeinen ateria yleensä synnytti. Työ odotti taas.

Mennään.

Tulen kohta perässä.

Ruumiin sisällä löi. Huohotus resonoi paalutuksen melun rytmissä, joka kantautui etäältä. Aggregaatti kuulosti sen rinnalla vaimealta, pienen moottorin tasainen surina katosi kun ääneen tottui. Toisinaan sen äänenkorkeus kuulosti nousevan ja laskevan. Se oli polttoaineella toimiva elävän olennon pulssi.

Hän ojentautui, venytti. Särki. Toinen näkyi uoman ylle kumartuneena alavirrassa, vahvempana jaksoi vielä. Pian hämärtäisi.

Kylälle oli asiaa kerran viikossa. Viime aikoina useammin. Jäljellä olevat palvelut olivat keskustassa ryhmittyneenä asetelmaksi, joka kaukaa näytti mitättömältä. Lähellä vaikutelma ei muuttunut.

He ostivat elintarvikkeita, joitakin välttämättömyyksiä rautakau-pasta. Virastosta sai hakea avustuksen, kun täytti kaavakkeen säännöllisesti. Sen he olivat opetelleet jo kauan sitten viraston asiakaspalvelijan avustuksella.

Rakentavat siltaa joen yli.

Niin.

Vesi samenee moneksi viikoksi.

On samentunut jo.

Niin.

Kylään johti tyhjä tie suuresta kaupungista. Toinen, huonokuntoisempi tie vei kylältä tunturiin, sitä he olivat äsken tulleet. Länteen jatkui suuresta kaupungista tuleva maantie kohti seuraavaa kylää. Siellä asui samanlaista väkeä kuin he, jäljelle jääneitä.

He astuivat virastosta ulos. Huoltoasemalle rakennettiin sähköautojen latauspistettä.

Lauantai-ilta laskeutui. Paalutus oli tauonnut iltapäivällä. Huomenna työmaalla ei olisi ketään.

Sunnuntaina he heräsivät samaan aikaan kuin tavallisesti.

Onko nyt kaikki?

On.

Näytä vielä.

Joki halkoi laakson pohjalta kohoavat tunturit toisiaan kiertäviksi kappaleiksi. Niiden suuruuteen oli tottunut nopeasti ja turtunut. Nyt kaikki näytti siltä kuin aiemminkin.

Joskus tunturit olivat eläneet. Maisema oli vellonut sulana aineksena ja jähmettynyt sitten juuri siihen asentoon tuhansiksi vuosiksi, aivan kuin muodostelmalla olisi jotain merkitystä, aivan kuin sen aikaansaamiseksi olisi luotu suunnitelma, jonka mukaan kaikki tapahtui.

Jos suunnitelma kaikesta huolimatta oli olemassa, se ei koskaan paljastanut itseään heille. Maisema seisoi vaiti kuten aina, sen yllä valitsi tarkoituksenmukaisuudettomuus. Taivas paikallaan, pilvikerros eristeenä mahdollisen ja mahdottoman välillä.

Jos jotain tapahtui, se oli kaukana siitä, mikä heidän edessään leviittäytyi.

Hidas virta liikkui uomassaan. Värittömänä, niin läpinäkymättömän savisiksi sekoittuneena, että heidän työstään ei muutenkaan olisi tullut mitään.

Vaitonaisella työmaalla sade oli lakannut. Koneet muodostivat joenuoman ympärille kuvion, jonka muotoa ei hahmottanut alhaalta. Kaivinkoneet ja kuorma-autot seisoivat työnsä mykkinä todistajina, viattomina omille käyttötarkoituksilleen.

Rantatormä oli tasoitettu ja päällystetty soralla molemmilla rannoilla. Maata oli siirretty paikasta toiseen satoja kuutioita. Betonipaalut töröttivät tasoitetusta maanpinnasta vasta toisella rannalla, kuin maan sisäältä kohoaisi fossiiliksi muuttunut jättimäinen merisiili.

Kaikki näytti heistä keskeneräiseltä, työ kestäisi vielä viikkoja, kuukausia. Liian pitkiä aikoja heille.

Hän ojensi työkalun. Toinen otti sen vastaan kaivinkoneen konepellillä. Toisella oli kokemusta työkoneista entisestä elämästä. Täällä niitä ei saanut käyttää siihen, mitä he tekivät, mutta sillan rakentaminen oli kuitenkin päättäjistä välttämätöntä. Niistä, jotka asuivat suuressa kaupungissa, jotka eivät koskaan tulisi lataamaan sähköautojaan kylällä.

Toinen avasi konepellin ja survaisi työkalun koneen sisäelimiin. Kaivinkone ei parahtanut tuskasta, se sieti kärsimyksen liikkumatta paikoillaan. Koneen sisuksista kuului vaimea murtuminen. Jokin antoi periksi teräksisen nisäkkään vatsalaukussa. Huomenna se todettaisiin

vainaaksi. Telaketjujen päälle valjastetut hevosvoimat, jotka oli suunniteltu siirtämään maa-ainesta paikasta toiseen, oli lamautettu kuin teuraseläimet.

He siirtyivät toisen koneen ylle, toisen mekaanisen ruhon äärelle ja päästivät sen päiviltä. Laakso muuttui keskeneräisestä työmaasta hautausmaaksi.

Kun he olivat valmiita, he tutkivat koneiden tasoittamaa rantatörmää. Hänen suunsa kuivui. Katso.

Saatanan saatana.

Hän alkoi kääntää maata varovasti, toinen huuhdella ja kahlata rannan ja joen välillä. He jatkoivat niin pitkään kuin valoa riitti ja pitkälle sen jälkeen, kunnes työ muuttui mahdottomaksi. Toinen käveli työmaata edestakaisin, miksi heillä ei ollut otsalamppuja mukanaan.

He sopivat, että toinen juoksee hakemaan valoja. Hän odottaisi työmaalla.

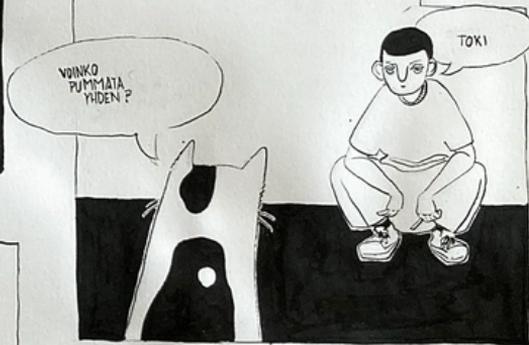
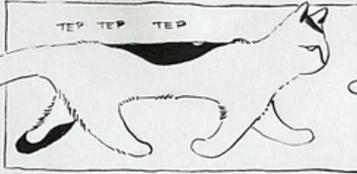
Hän nojasi työkoneen kylkeen ja katsoi, kun hämärä ympärillä tiheni. Toisella kesti. Etäisyys ei ollut kovin pitkä.

Pimeään myötä jokin hidastui, veren kohina vaimeni. Tyhjiys alkoi kietoa hiljaisuutta hänen ympärilleen.

Tuntureiden karheat huiput näyttivät yhä kaukaisemmilta, ne olivat olemassa jossain korkealla laakson yläpuolella, josta kajastaisi suuren kaupungin valot, yhteys kirkkaisiin pienkerrostalojen asumiskeskittyymiin, joissa työkoneet muuttivat maisemaa päivittäin ilman että se haavoitti ketään.

Toista ei kuulunut. Ilta muuttui yöksi, mutta mikään ei muuttunut.

Hän työnsi kätensä taskuun ja veti sen varovasti ulos. Kultahiput kämmenellä hehkuivat väsyneen kuun valossa, hänestä tuntui että ne katsoivat häntä, ja samalla hetkellä tuntureiden takaa kuului paalutuksen tasarytminen jyske.

AINO KUUSINEN

2023

TUTKIELMA ERÄÄN NAISEN EVOLUUTIOSTA

Kuljen kaoottisessa käymistilassa evoluution nurkkahuoneissa. Alati muovautuva, liukuva tila ilman tautologioita paikantuu vasempaan kammioon. Se värisee, puistattelee väkisin ihostaan esiin aikajanan jonka kuvaaminen voisi olla mahdollista. Yleensä kutsun piilottelevia paikkojani häneksi – häneksi joka makaa teinivuosien huoneiden pölyssä, kosteassa sammaleessa, tahmeassa liimassa sivujen välissä. Hänen kuuluisi olla minusta irrallinen, mutta jossakin vaiheessa aikuiseksi muuttumistani hän kietoutui reisieni uriin eikä lähde pesussa pois.

Astun kielletyn kääntöpuolen piiriin. Haluan palauttaa evoluution yksilön tasolle, itsenäiseksi subjektiksi ilman objektia. Aloitan lockeroinnin. Yritän puristaa hänet irti lauseistani. Aallon ydin. Kuusenjuuri. Sälekaihdin. Sininen ovi. Pilviä kohti kurkottava huokuva torni. Paloittelun tuloksena löydän teemani: vangitun, liian pieneen soluun puristetun ‘erotikan’.

Aallon ytimessä olen paljaaksi riisuttu, halkaistu silmä joka osaa kurkistaa näkökentän ulkopuolelle. Olen tummanharmaa pieni möykky, jonka tuottamat äänet eivät kantaudu rannan hiekanjyväsiin. Ainoastaan hän kuulee silmäni vaikeroinnin. Hän kaappaa vokaalini suuhunsa ja puhalttaa ne aallon ytimestä monen metrin korkuisiin kuohuihin. Viestini vääristyy sen kulkiessa hänen muotonsa kautta maailman korviin. Nyt Uudenmaan perämet-

sät ja hylätyt hirsimökit luulevat minun olevan helposti nieltävää materiaa, kimaltavaa kauppatavaraa. Hänestä koostuvat silmäparit kuvittelevat haistavansa nuoruuden ja pehmyyden, mutta eivät aavista aallon ytimessä piilevää totuutta.

Pujahdan ulos meren kohinasta. Jumahdan kuusenrunkoon kiinni, tartun siihen kynsilläni kuin eloonjäämiseni olisi siitä kiinni. Puun äärellä opin, että tapani rakastaa on repiä, pyrähdellä ja piiloutua. Kuusi hyväksyy tämän kelvottomuuden, sillä se tuntee hänenkin kynnet ja huudot, ne ovat omieni tapaan rungon ihon kaivertunutta materiaa. Yksi sormi kerrallaan yritän päästää irti, mutta olen ehtinyt asettua jo liian syvälle. Verisuonteni hermistä kohdista löytyy mahlaa ja pihkaa, kuusen poimuista maahan varisee ihoni riekaleita ja silmäripsiä. Teen itseeni kuusen muotoisen aukon osoittaakseni syvimvät pahoitteluni ruumiini suojelijalle, riistävän rakkauteni vastaanottajalle.

Sälekaihtimien raoista sisälleni tulvii muisto, se lävistää ruumiini toistamiseen kolminkertaisella voimalla. Vedän rakokset ylös katonrajaan ja vilkaisen ikkunasta ulos. Puiden helmoissa tulvii, maailma hyökyy ja myrskyyä kotipihallani. En voi tehdä muuta kuin antautua tunteelle. Maaliskuun kylmässä kosteudessa opin viimein nauttimaan hänen muistostaan. Annan myös tilaa katkeruudelle siitä, että toisinaan osasin koskea, mutta

useimmiten istuin jäykkänä patsaana patjan reunalla. En vieläkään osaa kirjoittaa yksiköistäni ilman kolmatta persoonaa, ja syytän siitä vain ja ainoastaan itseäni. Irta päästäminen on mahdotonta, otti hän muistoissani minkä muodon tahansa. Sälekaihtimet kumisevat kuin kirkonkellot korvieni välissä. Ne tietävät, että haluan hänet huoneeseeni vielä vuosien jälkeen.

Päätän jälleen tukeutua kiertelyyn ja kaarteluun, väistöliikkeisiin. Pakenen sinisen oven turvalliseen tyhjyyteen. Saranoiden sekamelskan keskellä nuolaisen huuliani, ja niiden pinnalta nielaisen solukalvon ristiaallokon osaksi itseäni. Riisuudun jälleen kuohujen peitossa pieneksi ja värittömäksi yksilöksi, olioksi josta ei voida puhua. Materiasta tyhjentynyt olemukseni muuntautuu kuitenkin tällä kertaa viileäksi vastaukseksi, torjuvaksi sanaksi. Huomaan etten enää ole aallon ydin. Sinisen oven takaa siirryn hänen siniseen näyttöön. Minusta tulee viimeinkin oikea nainen, karkeaa kaarnaa, tiheää tyhjiötä josta ei löydy tarttumapintaa, ei lohdullisuutta. Sinisissä tiloissa

saavutan lauseen ilman häntä, olemiseni ytimen. Osaan lausua ääneen totuuden, eikä minun enää tarvitse paeta sitä. Saranoiden sylissä, sinisen oven murskaamana löydän peilin ja heijastuksen välisen rajan, jossa nainen muuttuu läpikuultavaksi ja sanoinkuvaamattomaksi.

Löydän tieni ulos psykoseksuaalisista metsistä ja sälekaihtimien soinnista. Sininen ovi makaa kaatopaikan pohjamudissa, alastomana ja vapautuneena. Tunnen teeman evoluution kutistuvan silmiäni edessä. Olen ollut aaltojen ja kuusenneulasten armoilla. Olen kuunnellut sälekaihtimien viestejä. Olen palannut huoneiden nurkkiin, ovien salaisuuksiin. Silti minulta puuttuu eheä vastaus – olen 'erotiikan' edessä edelleen sanaton. Onneksi jäljellä on enää yksi matkakohde, huojuva torni. Sen edessä saan olla sinisen oven takaa löytynyt raja, läpikuultava ja sanoinkuvaamaton. On aika olla nainen ilman häntä. Tiedän, että en voi ottaa viimeiselle matkalle mukaan yhtäkään sanaa tai korulausetta. Torni murenee niiden kosketuksessa.

Sinä syksynä kun ryhdyn jälleen junailijaksi
ihastun **kaunoliikenne**konduktööriin.

Odotan junaa raiteella kahdeksan tai kirmaan
liukuportaiden läpi, haaveilen
sinut vaunuun viisi

pomppuotsa
hiuspiirto

pohdin, saanko hymyni reunoista kiinni vai puhkeaako
paine palleassani ja räjäyttää **glittermyrskyn**

ruusuu
oranssihohto

paikan <3 istuimelle?

Sinä syksynä kun rautateiden merkitys/verkotot   versovat
aivopoimuissani tuoreita ratoja
dopamiinimyrskyt tanssivat
kiskoilla **stressinkaltainen**   **pehmeys**
sumentaa reunojani
testosteroni/tasot   kohoavat

ja kaupunkisuunnittemattomuus,
joukkoliikkeen **eloereitit**
mutta oikeastaan

henkselisi.
yleinen tapasi
kannatella itseäsi.
haluni eksyä.
ei sentään

ihmeempää,

Eräänä aamuna asemalaiturilla sinä
rönsyät. Sydämeni – **poks!** kuin
vappupallo lapsen kynsiin, ropisee
kauluksesi liepeisiin,

(muutoslaatikot, kartat;
piirtämättömät)

Ajattelen: Valtaa!

Ajat, **ele**: Valtaa minut!

Valtaa kuohkea maaperäni, ole
jyvä, levitä **ilo-oloniittysi** siemenet,

pihkatut silmäripset, ruvet
puhkotut
puhalletut

olen aitaamaton multamaltamaa,
kaatuneista keloista, lahoista
ri –kas pois kuvat,
pois puupellot!
Haluan ydinhyvät ja paljaan
verimahlasi, kaarnan alla risteilevät
rihmastot. Minä, valmis valtaukseseen
vailla vapaudenkaatoa, vain
aavanlaukeana väreilevämerenä,

täällä pätevät joka**eleolen**nonoikeudet,
valtaa, anna vallata! Haluan
riisua nahkani **rauenneiden**
silmiäsi sylissä,

luissani alati levittää
raiteet reitit rihmat

Valtaa, Valuu

poskipäällä **varmaan** ? 🗑️ ✂️ ! ✓ ✓

lapaluiden laajalla kynttilän **vahaa**

– silmut, kulmat! Tumma
nännipiha kuultaa verhon alta, vilkaisen
ja keskityn sitten ytimeen, hymyyn

Kultainen hetki: tiivistyn

iho • jota kuumuus

kipristää

FUKSIESITTELY

Mimesis ry:n syksyn 2023 fuksit ja muut uudet opiskelijat esittäytyvät sanoin ja kuvin vastaamalla *Utopian* toimituksen laatimiin kysymyksiin:

1. Kuka olet?
2. Mitä kuuluu?
3. Mikä saa sinut valtaansa?

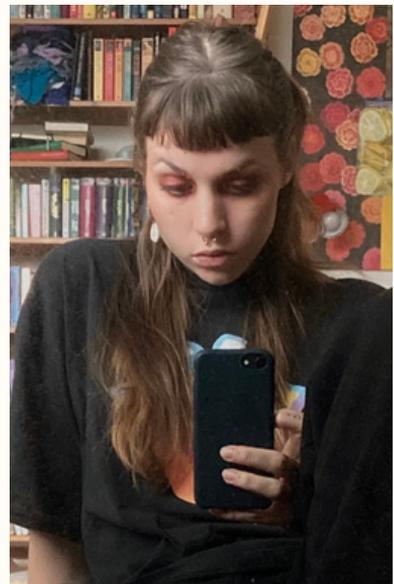

MUUMI UURASMAA

1. Olen Muumi.
2. Hyvää, fuksisyksy on lähtenyt hyvin käyntiin mökkiviikonloppujen tahdittamana.
3. Unten maailma.

MARTTA PUROMIES

1. Olen Martta, 23-vuotias Helsingistä muutama kuukausi sitten Turkuun muuttanut kirjallisuuden fuksi.
2. Sitä sun tätä. Opinnot (pääasiallisesti) ilahduttaa ja maailman tila ahdistaa.
3. Maalaaminen ja The Rocky Horror Picture Show.

NELLI PUNDONEN

1. Moi! Olen Nelli Pundonen. Muutin Vantaalta Turkuun opiskelujen perässä ja oon kyllä rakastunut Turkuun! Oon maailman hitain ihminen ja Turussa asiat tuntuu menevän just mun tahtiin. <3 Tykkään käsitöistä ja pehmoleluista.
2. "Ääniä kuuluu" heh heh. Ei vaan hyvää kuuluu! Opinnot on vaikuttaneet mielenkiintoisilta ja ihmiset on parhaita!
3. Intensiiviset keskustelut hyvien tyyppien kanssa eli asioista ränttääminen.

VENLA INGI

1. Venla Ingi! Kirjallisuudentutkimuksen fuksin lisäksi olen amatöörirunoilija, videopeliharrastaja ja yleinen eräjorma.
2. Parempaa kuin alkusyksystä! Nyt on ehkä ehtinyt jo tottua enemmän yliopiston rytmiin, ja tasapaino sen ja muun elämän kanssa on parempi.
3. Tällä hetkellä hiljaiset illat, hyvä tee ja taide.

VIIVI LIIMATAINEN

1. Oon Viivi, 19-vuotias tuore turkulainen kotoisin Jyväskylästä.
2. Oikein mainiota kuuluu, vaikka mun syvästi rakastamat syysillat alkaakin pikkuhiljaa vaihtumaan talveen.
3. Mut saa valtaansa erityisesti hyvä musiikki, syksy ja ystävät. Rakastan myös arjen pieniä iloja, kuten puhtaita lakanoita ja kynttilöitä.

SARA TOLPO

1. Rrruumis ja kokoelma menneisyyttä ja tulkintoja ja itse itsestäni keksimääni selitystä kai.
2. Nyt kuuluu vähän parempaa ja näkyy vähän paremmin kun viimein asensin asuntooni kattoon lampun ja taskulampun kanssa seikkailuista tuli vapaahettoa huvittelua.
3. Hyvinä aikoina minut saa valtaansa inspiraatio, huonoina kova synkkyys.

EVAN TUOMELA

1. Oon Evan, oon 21-vuotias, ja oon alunperin Keravalta. Tykkään vapaa-ajalla leikkiä taiteilijaa, pelata videopelejä ja tietysti lukea. Oon myös kiinnostunut aktivismista, ja yritän osallistua mielenosoituksiin kun jaksaminen ja aikataulut antaa periksi.
2. On ollut vähän kiireistä, mut muuten ihan jees!
3. Yhteisöllisyys, mukaansatempaava sarja ja hyvä kahvi.

HETA VIRKKUNEN

1. Heta Virkkunen.
2. Syksy on ollut marraskuusta huolimatta yllättävän lempeä. Hallituksen toiveiden vastaisesti opintoja, työtä ja vapaa-aikaa on minulle sopivassa suhteessa, eli tasaisesti. Odotan jo, milloin on inhimillinen aika lähettää joulukortit.
3. Minut saa valtaansa kirpparien vintage-aarteet, sisustaminen ja käytännölliset koriste-esineet.

LINNEA LAAKSO

1. Hei, olen Linnea Laakso, 19-vuotias Turun yliopiston kirjallisuustieteiden fuksi, alunperin kotoisin Perniöstä, mutta nyt opintojen kautta muuttanut Turkuun. Rakastan kaikkea luovaa: kirjoittamista, maalaamista, musisoimista, valokuvaamista... Kirjallisuus on lähellä sydäntäni ja niin myös ihmiset: humanisti siis henkeen ja vereen. Odotan innolla opintojani ja opiskeluaikana kertyvää henkistä pääomaa kokonaisuudessaan. Elämää.

2. Minulle kuuluu hyvää. Elämä Turussa on alkanut erinomaisesta ja tuntuu kuin koko maailma olisi avannut esirippunsa minulle. Pieneltä paikkakunnalta tulevana tällainen kaupunkielämä on hyvin raikasta, hyvin vapauttavaa. Itsenäisyys on itsessään myös jotain uutta ja kutkuttavaa, opinnot äärimmäisen kiehtovia ja inspiroivia! Ja ihmiset: aivan ihania sydämmellisiä ihmisiä! Elämä on aika ihanaa täällä.

3. Minut saa valtaansa vaikuttava sentimentaalisesti läpäisevä teos tai hetki: se voi olla maalaus, elokuva, kirja tai esimerkiksi kohtaaminen jonkun henkilön kanssa. Minut saa valtaansa karisma, vilpittömyys, sydämmellisyys ja ihmisten lämpö. Sydämen sivistys. Lempeys. Pitkä halaus tai aurinkoinen katse. Sydäntäriipaiseva elokuva tai kirja. Ajatuksissa pyörivä muisto.

ANNA VÄHÄTALO

1. Olen Anna, ja luin muutama päivä sitten ajatuksen siitä, että voisi olla mielenkiintoisempaa esitellä itsensä joidenkin muiden kuin ihan perusjuttujen kautta. Joten: Olen kirjoittanut sanoituksen kappaleeseen, joka on puoliksi rakkauslaulu kahville, puoliksi ihmiselle. Seuraava bändimme kappale taisi kertoa vastapainoksi jostain aika synkästä ja koleasta. Yritin puoli vuotta sitten opetella kutomaan, mutta lopetin, kun lanka alkoi hajota liian monien purkamisten jäljiltä.

2. Mulle kuuluu tällä hetkellä aamuisin Late Lampaan katsomista, muut osat päivistä menee aika lailla jossain kirjallisuuteen tai ihmisiin liittyvässä.

3. Ehkä kaikki, eri aikoina. Viime aikoina eniten mua valloittaneita asioita on olleet sade, kiinnostavat keskustelut ja kaikenlainen lämpimyyttä.

TOVE GREUS

1. Hei, olen Tove Greus Vantaalta peräisin oleva nuori nainen. Miellän itseni tosi stereotypiseksi vantaalaiseksi mun vanhempien pihalla on pari vanhaa Volvoa ja lähimmät pellot on vaan kivenheiton päässä! Mä tykkään tosi paljon kirjoista (ei varmaan yllätä ketään) mutta myös kaikenlaisesta populaarikulttuurista elokuvista, tv-sarjoista sun muusta. Soitan viulua ja haaveilen näyttelijän urasta tällä hetkellä.

2. Turkuun sopeutuminen on ollut tosi haastavaa ja yksin asuminen kummallista. Oikeastaan mietin varmaan joka päivä sitä kuinka en kuulu tänne, ja kuinka 150 kilometrin päässä on koti johon voi aina palata maitojunalla. Kuitenkin aika parantaa ehkä ja sopeudun tänne.

3. Tällä hetkellä mut saa valtaan mun perheen rakas koira Cassu, hän on ihana kääpiösnautseri ja mulle rakkainta koko maailmassa tietenkkin koko muun perheen lisäksi. Sitten tietysti villapaidat, Fazerin sininen ja valkoinen suklaa, mun mummon neulomat karhu-lapaset, kirjakokoelman kasvattaminen, BTS:n musiikki, puhuttelevat elokuvat ja viulun soittaminen.

VILMA KIVELÄ

1. Oon Vilma, jo vuoden verran Turkulaistunut kirjallisuuden fuksi!

2. Kuuluu kaikenlaista, aina uudesta ja jännittävästä opiskelusta vähemmän jännittävään balaklavan virkkaukseen.

3. Luonnon vedet ja niihin pulahtelu.

JAANA HONKANEN

1. Olen Jaana Honkanen, ensimmäisen vuoden kirjallisuustieteiden opiskelija. Olen työskennellyt aiemmin terveydenhuollossa, mutta harrastus vei opintojen pariin ja en aio palata entisiin tehtäviin.

2. Hyvää kuuluu. Opinnot ovat alkaneet hyvällä tahdilla ja pian on jo joulu.

3. Minut saa valtaansa luonnossa liikkuminen ja lapsen ilo.

IRIS RAUTIO

1. Oon Iris, tänä syksynä Turkuun muuttanut eteläsavolainen kirjallisuudenkuluttaja.
2. Vaihtelevaa: jotkut opinnot innostaa, toiset ärsyttää. Onneksi kohta on jouluku. :)
3. Aamupuuro.

HANNA IKONEN

1. Hanna Ikonen. Miniatyurien maalaja, horroren harrastaja ja perunalastujen paronitar.
2. Cthulhun kutsu.
3. Clickety-clackety shiny math-rocks!

LILLI KUISMANEN

1. Lilli Kuismanen. Vampyyrihobitti tai kirjalohikäärme, mikäli kirjahyllyyni on katsominen.
2. Koulukiireitä ja kurssikirjojen lukemista.
3. Kuolema. Fantasia, goottilainen tematiikka ja historiallinen kirjallisuus. Antisankarit ja negatiiviset hahmokehityskaaret. J.R.R. Tolkienin Taru Sormusten Herrasta, Kreikan mytologia, antiikin historia, wuxia-kirjallisuus ja Bram Stokerin Dracula.

NEMO RUOHONEN

1. Olen Nemo.
2. Korvissa on viimeaikoina kuulunut enimmäkseen true-crime podcasti nimeltä "And That's Why We Drink".
3. Rakastan Skotlantia, kaikki Skotlantiin liittyvä saa minut valtaansa.

HILJAINEN HETKI

Rakkaus saa minut valtaansa, mutta mikä saa vallattua rakkauden. Se valtaus on hiljainen, mutta etenee varmasti. Ei sitä aina edes huomaa. Elämme tietämättömyyden sykkeessä, luottaen sen jatkuvuuteen. Emme näe rappeutuvaa todellisuutta, sillä elämälle ei suoriteta ultraäänikokeita tai magneettitutkimuksia. Tietämättämme jokin saa otteen meistä. Mikä tahansa voi muuttua ajan hampaissa. Moni asia muuttui silloin.

Sadonkorjuun lähestyessä maa alkoi muuttua kantamattommaksi. Huomaamattamme suurimmat surut ovat saapuneet luoksemme. Tiedän, että sinäkin muistat.

Kaikki muuttui sairaalan steriiliin löyhkään. Minä huusin ikuisuuden perään yrittäen saada takaisin jotain mahdotonta. Miehitys oli tuhonnut sen kaiken jo. Hyökkäys oli hiljainen. Tappava isku otti silti aikansa. Tuntui kuin tunkeutuja olisi odottanut maltillisesti, antaen meille vielä aikaa, mutta asia ei ole näin. Tämä tuhoaja ei ajatellut, tuntenut, tiennyt satuttavansa. Se vain levisi. Teki sen ai-noan tehtävän, minkä osasi.

Mutta jos rakkaus riittäisi, sairaalasängyn kalterit eivät olisi erot-taneet meitä. Ainoa asia mitä me pystyimme tehdä, oli seistä siinä. Lattia ei ollut tukeva, mutta muutakaan ei voinut. Rohiseva, hidas, kivulias hengitys. Hetki oli käsissä, mutta sitä ei voinut koskea. Pa-keneminen ei ollut vaihtoehto, sillä aika ei pysähdy.

Kaikki oli niin paikallaan. Jokainen sisäänhengitys ja sitä seuraava uloshengitys rukoili rauhaa. Ympäröivä suru oli nyhkytystä. Vielä niin epäuskoista. Sisäänhengitys. Uloshengitys. Sisään. Ulos. Tyh-juys. Mätänevä maa jää. Minun uskoni oli täytetty surulla, ikävällä, huutavalla kivulla.

En tiedä paljoa, mutta tämän tiedän: kuoleman jälkeen on hiljaista.

GOOGLE: VALTAUS

Valtaus, okkupaatio;
esineoikeus: ”vanhin omistusoikeuden saantotapa”
tai
kansainvälinen
Valtaus yliopiston
jo seitsemättä päivää
Talusoikeus
Näin päivä eteni
Mikä on Kaivosvaltaus?
Mielenterveys ja yhteisöllisyys *Valtauksessa valtauksen aikana vallatuilla
valtaajilla*
Onko talousvaltaus rikos?
Presidentin vierailun aikanakin, se jatkui
Osa – jätti valtauksen – väliin. *Voiko sen jättää väliin???*
Petroskoin valtaus
”Lisäksi valtaus antaa oikeuden tutkia valtausaluetta.” *Antaa oikeuden? Se
OTTAA JA VARASTAA oikeuden.*
Opiskelijoiden huolet.
”Poliisin valiojoukkojen majakan valtaus 60274. LEGO Cityn Poliisin
valiojoukkojen setit kutsuvat jännittävään rakennus- ja
leikkikokemukseen upeiden leluajoneuvojen ja hauskojen hahmojen
pariin.”
Onko minkäänlaiset poliisileikit edes eettisiä?
Helsingfors Intagning (*ahaa, ensimmäinen ruotsinkielinen artikkeli*)
*Valtaukset valtaavat mielen. Ne hivuttautuvat sisään korvista ja valuvat
koko kehoon. Ne peittävät luennon pitäjän äänen. Ne puhkeavat
muistiinpanoihin. Sen kaiken väkivaltaisuus piiloutuu jopa esseisiin.
Ota se esille.
Läväytä se kaikkien nähtäville.*

SAMAAN AIKAAN TOISAALLA

Hän on irrallaan maailmasta. Ei hänen fyysinen kehonsa, vaan sen sisälle päätynyt minä. Iho sulkee tuon minuuden ulkomaailmasta erilliseen tilaan, kuin huoneeseen, johon ei ole sisäänkäyntiä. Minä tarkastelee maailmaa pienistä ikkunoista, pääsemättä koskaan niiden toiselle puolelle. Ihon sisäpuolella oleva minuuden kuori on niin ohut, ettei sitä voi taltioida yksikään mikroskooppi, röntgenlaite tai magneettikuva. Ajatus kuoresta ja huomio, ettei minä voi koskaan olla kukaan muu, saavat Klaran tarttumaan äkillisesti kiinni keittiön yläkaapin metallisesta kahvasta. Hänen hengityksensä tahti kiihtyy, ja jalat tuntuvat raskailta. Maailma on liian valtava, maailma on liian suuri, miksi olen olemassa, ja kymmenen muuta nuppineulalla tökkivää ajatusta yrittävät häiritä Klaran alitajunta. Märkä fairyvaaho muodostaa kaapin oveen pilvilinnan, josta valuu kyynelvana kohti lattiaa. Pisara putoaa vaalealle neulepaidalle. Paitaan jää jälki, joka hetken kuluttua kuivuu pois. Tiskaamisesta on tullut Klaralle meditatiivinen askar. Pesiessään astioita ja ruokailuvälineitä hän tunnus-telee läpi jokaisen haarukan piikin, lusikan kaaren, kulhon kuvion, kahvikupin korvan kaaren ja veitsen terän yrittäen olla saamatta haavaa sormeensa. Kosketus saa Klaran palaamaan pelkotiloistaan siihen todellisuuteen, joka on kaikkien yhteinen.

Omassa todellisuudessaan Klaraa varjostaa ahtauden pelko. Hän kutsuu kodikseen vuokrataksiota, jonka sai pitkän neuvottelun jälkeen maalata kesäiltaan nukahtavan havumetsän vihreällä. Aiemmin sielutonta valkoista tyhjyyttä kylmänä hohkanneet seinät muistuttivat häntä liikaa vuosien takaisesta ensimmäisestä asunnostaan. Tuohon yksioon muutamaksi vuodeksi masentunut Klara vannoi, ettei enää koskaan kanna muuttolaatikoitaan alle kolmeenkymmeneen neliöön. Kodin onni on siinä, että tilan käydessä liian ahtaaksi sitä voi vaihtaa. Kehosta ei kuitenkaan poistuta, eikä avata ikkunaa. Vaikka minä on kuin vankilassa, kuoren sisätila, minuuden koti, tuntuu turvalliselta hetkissä, jolloin ympäröivä todellisuus on sekaisin. Omalta tilalta, jonne kukaan ei näe ja jota

kukaan ei voi täysin ymmärtää. Tilalta, jossa kaikki on mahdollista ja jossa ei tarvitse olla mitään. Ei-minään oleminen on kirosana arkisessa maailmassa. Aina pitää olla joku, joka on matkalla jonnekin tärkeään paikkaan. Jos ei ole, pitää esittää olevansa. Pysähtyminen oman itsensä tai minkään muunkaan äärelle on ajan tuhlausta. Pitää olla tehokas. Pitää mennä töihin. Itsensä kehittäminen nähdään täysin turhana, eihän se tuota mitään. Ja jos tuottaa, on se tehotonta, hidasta. Puut kasvavat liian hitaasti. Päämäärän sijasta matkaan keskittyvät ihmiset ovat kaikki ne teiden varsien lupiinit, jotka yhteiskunta tahtoo kitkeä keskuudestaan pois. Hyödytön rikkakasvi, valmistu ajoissa! Ihmiset pitää patistaa tekemään juttuja, joista maailma hyötyy. Näin ihmisiä kuoritaan kuin kananmunia, joiden kuorista jauhetaan kalkkia, ja sisukset valutetaan viemäriin.

Ulkoapäin ihmisten kuoret muistuttavat toisiaan: On käsiä, jalkoja, silmiä, päätä, samansuuntaisia mittasuhteita, korvakoruja, villapaitoja ja kenkiä. On sormia, varpaita, tuulipuvun housuja, silmälasia, mustalla värjättyjä silmäripsiä ja aina kamala kiire jonnekin. Häiritsevä otsahius karkaa kesken ajatuksen hiuspuun lomasta kasvoille, ja Klara pyyhkäisee sen märällä kädellä korvansa taakse. Pisara saippuavettä putoaa kädeltä poskelle ja valuu huulelle, josta Klara alitajuntaisesti lipaisee sen suuhunsa. Suussa maistuu viha ja pettymys. Klara ei tahdo viemäriin.

Yksi elämän suurimpia kysymyksiä sivuaa sitä, kuka kuoren sisälle päättynyt ja siellä pilossa pysyttelevä minä on. Ihmisillä on tarve luoda itsestään mahdollisimman tarkka kuva, jonka avulla ja silmin ymmärtää maailmaa paremmin. Jokainen tällainen tarina on pohjimmiltaan keksittyä fiktiota. Identiteetit ovat kuorilla lepäävien kategorioiden varaan rakennettuja peitetarinoita. Jokainen esittelee itsensä, nimensä, työnsä, opiskelualansa tai jonkin muun ulkoisen asian kautta, ja ihmiset tunnetaan heidän äänistään, kasvoistaan, hiuksistaan ja vaatteistaan. Teoreettisesti ajateltuna kuka tahansa voi vaihtaa peitetarinaansa koska tahansa, sillä mikään ulkoinen ei ole lopullista. Ihmisten kuoret perustuvat, jopa biologisesti tarkasteltuna, jatkuvaan muutokseen. Iho uusiutuu, hiukset kasvavat ja ruumiinrakenne muuttuu. Hiuksia leikataan ja värjätään, vaatteet kastuvat ja ne vaihdetaan kuiviin, kulmakarvoja siistitään, kasvojen ihoa kuoritaan ja jalkakarvat ajellaan pois. Työtehtävästä voi irtisanoutua, nimen voi vaihtaa. Vaikka kaikki ulkoinen muuttuisi, ihon kääntöpuolella on aina se raja, jonka toiselle puolelle kellään ei ole pääsyä. Syvällä kaiken takana on pieneksi tiivistynyt minuuden ydin, joka itessään on yhteiskunnalle arvoton. Ja sen kuori, tuo minuuden ulkomaailmasta rajaava kerros, on aina sama. Se ei uusi, ei kasva, ei kastu, ei vaihda väriä. Sitä ei voi ajaa pois. Siihen ei voi viiltää haavaa edes veitsi, jonka terällä Klaran sormet tiskialtaan veden hehkuvassa lämmössä leikkivät.

RAKKAUSSKIRJEENI
NENÄSUMUTTEEN
KEKSIJÄLLE

En pysty hengittämään. Olen varma, että sydämeni pysähtyy. Happea happea happea, sitä mikä pitää elämää yllä. Se loppuu ja sydämeni pysähtyy ja niin kiertävä veri valuu ulos kehostani, kuivuu kovaksi ulkopuolelleni ja se on mitä jätän jälkeeni tuleville ihmisille. Se on kaikki, mitä kukaan tulee koskaan muistamaan minusta. Yksinäisyys ottaa vallan minusta, se tarttuu kiinni kylkiluihini ja veistelee jokaisen yksi kerrallaan irti, tanssii vereni päällä, kunnes joku pysäyttää sen.

Sisällä soiva viulu lopettaa musiikin, sen valtakausi on ohi. Yksinäisyys asettautuu kodiksi kehooni ja irrotettujen luiden sisään. Yksinäisyys asettaa kruunun päähän, joka joskus kuului minulle ja katson jostain muualta kuinka ruumis, joka joskus kuului minulle tottelee nyt jonkun toisen käskyjä. Ruumis kerää veren ympäriltään takaisin sisään, ompelee am-mottavat haavat kiinni ja kerää itsensä ja häpeänsä kadulta. Sitten minun tai ruumiini ei tarvitse enää koskaan kohdata sinua ja sinun punaisia hiuksiasi, jotka muistuttavat siitä, miten asiat olisivat voineet olla.

Ruumis itkee bussissa ikävää. Ikävää muistoja ja tunteita kohtaan, jotka eivät koskaan olleet hänen eivätkä koskaan edes tapahtuneet. Ne tapahtuivat lauluissa, runoissa, elokuvissa ja kirjoissa, jonkun toisen elämässä. Toisen elämässä punaiset hiuksesi olivat minun. Ruumis miettii sitä kuinka nuoret sielut suljettiin viideksi päiväksi samaan laitokseen, jossa heitä yhdisti avoin tulevaisuus ja murtuneet mielet. Yhtenäiset naurut, yhteiset unelmat joihin kuului frendejä, kämppeiksiä, kaatuvia oluttuoppeja, musiikkia, naurua, tanssia, kuuluisuutta ja vallankumouksia. Yksinäisyys ei tanssinut veremme päällä vaan se odotti sateessa, jos joku kutsuisi sen sisään. Kukaan ei kutsunut. Yksinäisyydellä ei ollut valtaa meihin eikä niihin, mutta se ei tarkoittanut etteikö sen valtakausi olisi vielä tuleva.

Hengitys tasaantuu, yksi, kaksi, kolme pystyn vielä hengittämään. Joku juoksee rappukäytävässä alas portaita. Olen yhä elossa. Keho ja ruumis ovat yhä minun, vaikka olen joutunut kokoamaan itseni sirpaleista toimivaksi. Sisään ja ulos kulkee happea ja laastarein paikattu sydän pumppaa yhä verta. Bussissa itkevä vauva muistuttaa elämän läsnäolosta. Vedän henkeeni nenän kautta nenäsumutetta ja kiitän mielessäni sen luoja, koska siten minunkin on hetken ajan helpompi hengittää.

TOTAALINEN YLIVALTA

F: kuka tai mikä tahansa
Minä: todellinen

Maanantai 13.11.2023 klo 15.55–15.58.
Ravintola Assarin Ullakko,
Rehtorinpellonkatu 4a, 20500 Turku

F ja minä laskevat tarjottimensa ikkunapöytään ja istuvat alas (härkäpapu-bolognesekastiketta, luomutäysjyväkierrepastaa, opiskelijahinta 2,95 euroa). Taustalla kuuluu yleistä hälinää ja länsimaalaista pop-musiikkia.

MINÄ Ootko huomannut, että täällä soi musiikki?

F Ajattele.

MINÄ Minkä takia täällä soi musiikki? Mitä tarkoitusta se palvelee? Miksi kaikkialla soi nykyään musiikki? Vai onks tää edes musiikkia? Jotain tekoälyn generoimaa taustamelua.

F Ajattele, jos täällä soisi ihan oikea musiikki.

MINÄ Nii totta, sit sitä pitäis kuunnella. Jos täällä soisi musiikki, sitä pitäisi kuunnella, tää mikä täällä soi, tätä ei ole edes tarkoitettu kuunneltavaksi, mut mitä tää sit on?

F Muistatko Thomas Bernhardin? Vanhoissa mestareissa? Bernhard sanoo, että nykyaikaa luonnehtii totaalinen musiikin ylivalta.

MINÄ Tää, siis mä menin eilen – siis tää tapahtu oikeesti – mä menin eilen kauppaan, sunnuntai ja mulla ei edes ollu krapula vaan mulla oli hyvä fiilis ja kaikkee ja kaikki tuntu menevän tosi kivasti. Rauhallinen sunnuntai siis ja mä menin Sokokselle ostamaan elintarvikkeita, ihan tavallinen tilanne, eiks niin? Mutta: mä kävelen sinne kauppaan ja oikeesti, tää on totta: siellä soi Anssi-vitun-Kela! Siis siellä kaupassa. Anssi Kela.

F Brutaalia.

MINÄ Mä elän mun elämää, on sunnuntai, mä oon hyvällä fiiliksellä ja

meen sinne kauppaan ihan kuten kuka tahansa normaali ihminen. Ja menemällä sinne mä oon pakotettu kuuntelemaan sitä kammottavaa musiikkia. Mulla ei oo valinnanvaraa, niillähän on suurin piirtein monopoli: mä oon pakotettu kuuntelemaan ANSSI KELAA! Mä olin vihannesosastolla, heti sisäänkäynnin jälkeen ja tunnistin välittömästi sen biisin. Sit mä halusin vaan nopeesti ulos ja hätiköin mun päätöksiä, et pääsisin nopee menee sieltä. Mä ostin huonoja omenoita ja valitsin suklaapatukat väärin. Suklaapatukkavalikoima on missä tahansa kaupassa valtava: niitä patukoita on ihan hirvee määrä erilaisia. On ihan mahdollon vertailla niitä ja tehdä rationaalisia päätöksiä, kun taustalla vinkuu Anssi Kela, *maailma matkaa radallaan*, jotain tällästä roskaa ja...

Naapuripöydän kovaääninen keskustelu häiritsee minää. F hymyilee. Minä unohtaa mistä oli puhumassa, mutta jatkaa silti.

MINÄ Ja mä alan miettii niitä työntekijöitä, et ei oo niilläkään helppoo: oot pakotettu olemaan siellä joku kahdeksan tuntia ja ne tuuttaa sun tajuuntaan sitä tavaraa taukoamatta. Tilanne on sama kaikkialla: mä haluan vaan ostaa leipää ja elää elämäni, mut siinä sivussa mut pakotetaan alitistamaan itseni Anssi Kelalle.

F Tätä se juuri tarkoittaa, totaalinen musiikin ylivalta, musiikkia ei pääse missään pakoon. Se on koko ajan kaikkialla ja menettää näin täysin merkityksensä. Joskus musiikkia vielä kuunneltiin: kun musiikki ei soinut kaikkialla, sitä mentiin kuuntelemaan. Nyt se soi kaikkialla eikä sitä halua kuunnella kukaan. [Sama koskee kaikkea taidetta. Täällähän on myös kuvia seinillä. Ja tekstinpätkiä. Ei kukaan kiinnitä niihin huomiota.]

MINÄ Taiteesta on tehty kulutustavaraa. Meet Ikeaan tai vaiks johonkin galleriaan: ihan sama asia. Siellä on joku roskakasa lattialla vailla mitään merkitystä. Kattelet sitä sitte ja mietit, et mitähän teeveestä tulee illalla. Meillä ei oo enää tarvetta sanoa mitään, taide on täysin tyhjä. Musiikista on tehty myyntituote. Pop-musiikki on kapitalistin juoni naamioida muovinen kertakäyttötuote taiteen muotoon ja tuhota inhimillisen kulttuurin viimeinen puhdas linnake – taide.

F Musiikin ylivalta on markkinoiden ylivaltaa. Ne käyttää musiikkia meihin.

MINÄ Mitä ne yrittää?

F Jos et maksa siitä mitään, niin tuote olet sinä.

Klo 17.48
Cafe Art
Läntinen Rantakatu 5, 20100 Turku

F lähettää word-tiedoston Matilda Kirvelälle.

Samaan aikaan minän kotona: Minä katselee ikkunasta kerrostalon parkkipaikalle. Yleisradion televisiouutiset alkavat kahdenoista minuutin kuluttua.

AURUM

Mitä kaikkee me vallattiin?
Häpeän ympäri kiertyvät suonet
ne jotka vie verta niihin kohtiin pääs
jotka sanoo et on noloo olla tämmönen.
Me vallattiin mun pettynyt sydän
joka kätkee kipeää kovuuttaan
esittää et aina jaksaa uskoa
ja toivoo ja toimii
vaikken jaksaa
mut sit jaksan
kun vallattiin raskaat aamut
ja rankaisevat kädet
nääh rakkaat kaaokset ja haihattelut
kasat pinot sekasotkut me vallattiin
meidän sisällä hyrisevä yhteinen ääni
joka veistää esiin jaettu totuutta
kaivertaa meistä jälki seinien säleisiin
luutuu näihin täriseviin käsiin
kulkureitteihin ja harha-askeliin
piirtyy valkosel musteel
mun jokaisiin säkeisiin.
Haluisin sanoo teille jotain
jotain että kiitos
jotain että rakastan teit
mut sanon vaan et otaks kahvii
ja hyvää yötä
ja nähään huomen
sanon tänään oli kivaa
ja vallataaks jotain viel?
Mitä vallataan?
Kun vallattiin ne hetket
jois eletään joka solulla todeks
sitä mitä me vaaditaan
me vallattiin ne sanat
joita ei saa sanottuu
ja ne jotka saa.

HÄN

Me tapasimme ja se oli mukavaa kuin
viiniä kristallimaljan pohjalla: oikeasta kulmasta valo ei
polta katsetta puhki
Meillä oli sama nahka ja koko se luominen
Irtoaminen pitää kiinni kaikesta

Sitä on vuorilla ja katsoo alas ja saa takaisin valtameren
kostuneen silmäkulman sijaan
Valtaus on mieli, joka putoaa portaita alas ja muistaa, että on
sydän ja silti lihaksen ulkopuolinenkin

Se oli sitruuna eikä sipuli, jonka minä leikkasin hänen teehensä ja
itkin silti
Kyynel kasvattaa joko lasikaton tai puutarhan

SINÄ

Ruumis on jotain: sairaus valtaa jotain
Ja silti
kaikki ne mielet, jotka jäivät kesken
jatkuvat jostain
Niin kuin puhe kaikuu toisesta huoneesta sekä etäisenä että
intiiminä, sillä samalla lailla
ajatus kaikuu kiinni olevan oven alta
elämästä kuolemaan

Muisto menneestä samaan aikaan eletystä ja elämättömästä
pala takaisin kaikessa, hänen täytyisi tietää se

Ja siitä huolimatta tunsin järkyttävää vetoa sinuun kuin
tulehduksen ruumiissani olisi korvannut se, miten sanoit, että pidät
Eeva Kilvestä, lämpimästä merivedestä ja minun
pitkistä jaloistani

AJAN RAJALLA

*eli seitsemän raapaletta lyyristä postapokalyptista proosaa siitä,
kun luonto valtaa takaisin sen, mikä sille kuuluu*

Nariseva ovi avautuu unohtuneeseen kammioon. Ovi raottuu hitaasti kuin auringon herättämä kukka, joka avaa terälehtensä aamuhämärälle. Valo kiemurtelee sisään vuosien läpi maalaten ilmaan pysähtyneet pölyhiukkaset säteillään. Pöly hengittää kuolleen huoneen tahdissa, ottaa aikaa kaappikellon pysähtyneistä hopeaviisareista ja sotkuisista kultarataista. Repaleisten verhojen pitsi on kietoutunut toisiinsa menneisyyden tuulien toimesta. Kattokruunusta tipahtaneet palaset lojuvat palapelinä tummien lattialankkujen väleissä. Luisuneet maalaukset seinillä esittävät tyhjäkätseisiä ihmisiä, joiden silmissä loistavat menneisyyden kyneleet.

Flyygelin säestämä itku kaikuu menneisyydestä.

Haamuaskeleet kiitävät eteenpäin verenpunaisella matolla. Kattokruunujen sirpaleet kaivautuvat jalanpohjiin, kultakutreilla lepäävät orjantappurat painavat verihelmiä otsaan. Talvenvalkeat kangassuikaleet sulavat iholle entisten viimojen viettelemänä.

Piikkilangalla kiinni ommellut haavat revitään auki.

***

Kauneus, joka joskus eli kristalliastioiden sateenkaaria välkkyvillä pinoilla, pölyttömillä huonekaluilla ja viritetyn flyygelin koskettimilla, on vaipunut ajan kuolonuneen muuttaen asiat, jotka ennen olivat virheitä niiksi kauneimmiksi yksityiskohdiksi, joita maailmassa enää on. Valo ja pöly leikkivät ilmassa, kaappikellon viimeisestä viisariniskusta näkee ikuisesti ajan, jolloin aika loppui. Eletään unohdetun unen alkuajoissa, ajasta irtautunutta toista todellisuutta, jotain, joka elää menneessä ajassa, muistoissa.

Ilmassa väreilee pitkän aikaa sieluun tarttuvaa, irti päästämätöntä. Marinetin kädet hapuilevat itsepunomia lankoja, repivät piikkejä ihosta. Haamukäsien koskettaessa tyhjiyttä rajan välissä tuntuu käsite tilasta yhtä kaukaiselta kuin kristalliastioille kesken jäänyt ateria, joka on kylmentynyt niin kauan, että on alkanut taas lämmetä.

***

Kuinka kauan kestää kasvi janoa, ennen kuin pudottaa palmunoksat, ruusunokat, kauneimman taikakukan sielunmarjat, ja muuttaa ne maahan maatuvaksi ruskaksi? Ensin ne odottavat takaisintulevaa isäntää hoi-vaamaan – sitä, joka repi lehdet oksista useammin kuin antoi vettä – kunnes lopulta hitaasti kärsien kasvit muuttavat lehtensä paperinohueksi harmaaksi kalvoksi, kuolonnaamioksi, pudottavat luut oksistaan ja vetäytyvät kuivan maan sisälle odottamaan seuraavaa kevättä, jota ei koskaan tule.

Syksy on pitkä ja korjaa lopulta kaiken mukaansa.

Unohdettu pilkkaa, miksette te, jumalat, lähteneet kurkien tavoin, kun näitte syksyn saapuvan. Odotitte, kunnes halla vie sadon, mielen, ruumiin, sielun, eikä takaisin ole pääsyä, koska palapelinpalat ovat muodostaneet labyrintin toisiinsa sopimattomista osista.

***

Aaveet, jotka heiluttavat kattokruunuja eivät voi menettää enää mitään muuta kuin sielunsa ikitulesta loistavalle alamaalle, jossa synnit odottavat viejäänsä. Kehottomat ruumiit, ehkä vain muistot niistä ajatuksista, jotka joskus tanssivat kedoilla, ovat löytäneet kodin nykyisyyden väli- maastosta. Haamukuvat ja heijastukset tuonpuoleisesta häilyvät joka päivä sumeassa peilissä, joista peilikuvat ovat vieneet paloja mukanaan.

Yhtä varma hetki kuin eilinen on tämänpäiväinen, jossa huomista ei ole, eikä menneisyyteen ole ovea, vaikka sen läpi jokaisesta ikkunasta näkee- kin. Ne, jotka ennen olivat kokonaisia, leijuvat paloina ympäriinsä, pöly- sissä nurkkauksissa, hämähäkinverkoissa, osana toukan koteloa, joka on unohtanut kuoriutua.

Kotelon sisällä on turvallisempaa, sillä piikkilanka ei sovellu ompeluun, Unohdettu tietää.

***

Päivä, viikko, kuukausi, vuosi, vuosikymmen, vuosisata eikä kukaan huo- maa, että todellisuus on väistynyt kaikkea päällystävän pölyn tieltä. Pelk- kää tuhkaa, savua, ikitulen jäänteitä, jopa siellä, missä oli ennen melkein koskematonta. Paikassa, jota jumalat kutsuivat jumalan selän takaiseksi. Siellä korkealla vuoren huipulla, josta talot ovat tipahtaneet alas maan jy- ristessä. Siellä matalalla rannan tuntumassa, jossa meri on vienyt karta- not syleilynsä Atlantiksen toiseen valtakuntaan.

Ja samalla riemuitsee se, joka unohdettiin kaiken muun takia, suuri Unohdettu. Se, joka loi kaiken ja jonka luoma tuhosi kaiken. Unohdettu juhlii, koska viimein tuhkan ja savun keskellä voi elää ajatonta ikiaikaa, unenomaista kuolonelämää, sillä edellisestä kerrasta oli liian kauan.

***

Täysikuu paistaa yhtä kirkkaasti kuin ennen. Se ainut, joka on yhä muuttumaton. Se, joka on elänyt aina elämätöntä elämäänsä ajasta tiedottomana, mutta kuitenkin aikaa luoden niin uskollisena, että tanssi on pysynyt samana aikojen alusta asti. Kuuprinssi elää avaruuden keskellä siellä, missä kaikkialla kyynleet jäätyvät ennen kuin ehtivät vierä äläs poskia. Kun katsoo ylös avaruuteen, katsoo menneisyyteen, koska kaikki tähdet ovat jo kuolleita ennen kuin ne saavuttavat silmän. Jos katsoo toiseen suuntaan, näkee tietysti tulevaisuuteen, joka näyttää samaan aikaan valoisalta ja pimeältä, niin kuin se on näyttänyt aina.

Mutta mitä tuumii tulevaisuus entisen maailman raunioista. Näkeekö se virheet pääkallojen tyhjistä silmäkuopista?

***

Unohdettu hoivaa lapsiaan, nuolee haavoja. Piikkilanka on poissa, eikä kierry enää kurkun ympärille muka laastariksi. Ei orjantappuroita kruunuksi, ei ruusunokia huulipunaksi. Ei enää, se päättää, mutta kun tähtiä kuolee ja syntyy, ehtii Unohdettukin unohtaa. Alkaa ajattelemaan oliko mennyt niin paha, vaikka ikitulet yhä loistavat taivaanrannassa, jota kukaan muu ei ole maalaamassa.

Se, joka joskus ennen oli, on oleva aina, koska mikään ei koskaan katoa, niin Unohdettu loi. Menneisyyden kattokruunuja ravistavat aaveet syntyvät vielä uudestaan, koska Unohdettu on liian armollinen, liian anteeksi-antava, eikä osaa kasvattaa ympärilleen muureja, jotka estäisivät mennyttä syntymään uudestaan.

Niinpä ajan rajalla uusi alku on myös uusi loppu.

istun rautatiellä. rautatie on kivinen ja kuiva. nojaan taaksepäin painaen kāmneneni kiviä vasten. jos kädessäni olisi haava siihen sattuisi. kivet hieroisivat siihen hiekkaa ja se tulehtuisi. asetun makaamaan kiskojen väliin. jos tahtoisin kuolla minun täytyisi maata toisin päin. sillä kiskojen välissä makaamalla selviää eikö. ainakin elokuvissa selviää. ja siinä yhdessä kirjassa jonka luin. katson taivasta jossa ei ole mitään. se on tyhjä. se on valkoinen. se on sieluton. mutta kaikki tuo rauhoittaa minua. sillä ympärilläni on liikaa. aivan liikaa. en tahdo nousta mutta kivet kaivertavat päätäni. ne itkevät minua istumaan ja käskevät minua katsomaan. ympärilleni. tottelen niitä. mutta näen vain vallattuja maita. vallattuja taloja ja vallattuja huoneita. vallattuja lattialautoja. vallattuja hiiriä ja hiirenkoloja. onkaloita nurkkia rakoja reikiä ihmisiä. minäkin olen ihminen.

Senja
Rantala

Kiitos, että lainaat ja luet kirjoja!

Joka kerta kun lainaat kirjastosta kirjan,
kirjailija ja kääntäjä saavat lainauskorvausta.

Lainaaminen edistää osaltaan
uuden kirjallisuuden syntymistä.

sanasto

kirjallisuuden tekijänoikeusjärjestö

Hei kirjallisuuden opiskelija,

tiesithän, että me TAKUssa huolehdimme
asemastasi työelämässä ja
tuemme oikeuksiasi opiskelijana!

Liity nyt 3500

taide- ja kulttuurialan asiantuntijan ja
opiskelijajäsenen vaikuttavaan joukkoon!

Saat heti rahanarvoisia etuja, kuten maksuttomia
koulutuksia, lakipalvelua, palkkaneuvontaa, apua
työnhakuun ja harjoitteluun, urasparrausta,
oppaita ja FM-palkkasuosituksen.

Tutustu ja
innostu!
www.taku.fi

TAKU

Taide- ja kulttuurialan
ammattijärjestö

MIMESIS RY